

Lik bezimenog mladića u *Ponavljanju* predstavlja kretanje sećanja, ali mladić nije ni hegelijanac ni platoničar u strogom mislu. Međutim, ono što on sa njima deli jeste nastojanje da se stvarnost zahvati u pogledu na idealnost. Međutim, ideja je za njega stvar pesničke meditacije/medijacije. Sećanje postaje stvar poezisa, tj. poezis je sam čin sećanja. U tom smislu počiva jedno od značenja ponavljanja u delu *Ponavljanje*, naime: ponavljanje je proizvođenje, poezis.

Nasuprot sećanju kao kretanju saznanja, kao obrnutom ponavljanju, ponavljanje je sećanje unapred. Ponavljanje je temelj života, i ono je kao tavo suprostavljeno saznanju, kao što je transcedencija suprostavljena imanenciji. U pukom opetovanju nema ponavljanja što će Konstantin i zaključiti, jer ponavljanje je odnos spram budućeg, a što izmiče, čini se, samom Konstantinu, ili možda preciznije rečeno - izmiče mogućnosti da on kao refleksija zahvati ponavljanje iako zna da mu to izmiče – setimo se da je njegovo ime reflektuje u njegovom prezimenu i obratno, naime, Konstantin Konstantinus. Međutim, to ne znači da je ponavljanje puka nada - tj. da je jednako projektovanju budućeg. U *Ili-ili* osoba A, kao jedan od likova, određuje nadu kao odnos spram budućnosti kao onome što je prisutno u predstavi onoga koji se nada, budućnost je tu postavljena u svom idealnom aspektu. Nasuprot, tome budućnost spram koje se ponavljanje odnosi izmiče horizontu postavljanja - u tom smislu nadanja.

U kom smislu je ponavljanje sećanje unapred? Ovde se mora imati u vidu Hegelov pojam sećanja, koji nema samo značenje naše reči sećanje već ima i značenje naše reči pounutrašnjenje, sećati se ovde znači pre svega pounutrašnjiti. Kao egzistencijalno kretanje ponavljanje je kretanje putem kojeg se apolutna budućnosti interioriše – nešto što je po Kjerkegoru nemoguće. Samo ukoliko se apsolutna budućnost povlači izvan svakog akta anticipacije i kalkulacije, samo ukoliko se javlja iz-nenada i kao prekid, ima ponavljanja i ono kao tavo jeste delo